

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 10/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 142

Nhiều người thắc mắc, không hiểu vì sao công phu tu hành của họ không có lực. Tất cả là do chúng ta không chuyên. Hòa Thượng nói, chúng ta không thể chuyên vì chúng ta vọng tưởng, phân biệt, chấp trước quá nhiều. Chúng ta đang tu pháp này mà chúng ta cảm thấy pháp khác hay hơn thì chúng ta sẽ tu pháp đó. Ở thế gian, nhiều người việc gì cũng biết làm nhưng họ không tinh, không chuyên. Trong tu hành, chúng ta phải tinh, chuyên thì công phu của chúng ta mới có lực. Chúng ta chuyên tâm trồng rau, làm đậu thì chúng ta sẽ làm những công việc này tốt hơn những người khác.

Ngày trước tôi cũng không biết làm gì nhưng bây giờ mọi người nói tôi là “*chuyên gia*” về trồng rau thủy canh. Hôm trước, có một người nông dân đến đây, việc gì họ cũng làm nên họ không chuyên một việc gì. Chúng ta muốn công phu có lực thì chúng ta phải dùng nhiều thời gian công phu. Có người hỏi vì sao tôi viết chữ đẹp, chỉnh chu như vậy. Tôi nói, viết một ngàn chữ thì chữ sẽ tự nhiên đẹp. “*Một ngàn*” là chỉ cho số lượng nhiều. Chúng ta viết nhiều lần trong nhiều ngày thì chúng ta trở thành chuyên.

Hiện tại, zoom niệm Phật vẫn đang phát, nếu chúng ta ngồi đây mà chúng ta ngủ gật thì chúng ta nên qua đó niệm Phật. Nếu chúng ta qua đó niệm Phật mà chúng ta không tỉnh táo, tỉnh tường thì chúng ta niệm Phật cũng không có được lợi ích. Chúng ta tu hành không có lực là vì thứ nhất chúng ta không tinh, thứ hai là chúng ta không chuyên. Chúng ta muốn chuyên thì chúng ta phải thật sự “*thấu hiểu*”, sau khi chúng ta thấu hiểu chúng ta làm lâu ngày thì chúng ta sẽ trở nên tinh.

Nhiều năm qua, trong hệ thống của chúng ta, rất nhiều người ban đầu không tinh chuyên nhưng đều đã trở thành chuyên gia trong việc xây dựng, quay phim, chụp ảnh. Mọi người đều không có bằng cấp trong các chuyên ngành này nhưng hiện tại, mọi người đều đã làm được việc, tuy không sắc sảo như người khác nhưng cũng có bố cục, nội dung.

Ngày trước, khi tôi vào phỏng vấn xin việc, các ứng viên đều có trình độ cử nhân trung văn, tôi có thêm bằng của sáu tháng tu nghiệp ở nước ngoài nên mức lương của tôi cao gấp rưỡi mọi người cho dù trình độ tiếng Trung của tôi kém hơn mọi người rất nhiều. Nhiều loại bằng cấp không chứng thực cho trình độ của một người mà khả năng làm việc thực tế mới nói lên năng lực của mỗi người. Khi đó, tôi đi làm giám sát các công

trình, việc này không liên quan đến trình độ Hán học, mà cần phải nhanh nhẹn, tháo vát nắm bắt được công việc.

Thầy Trần đã nói: *“Lao động sinh trí tuệ”*. Chúng ta làm bền bỉ, dài lâu thì chúng ta mới thể hội được sâu sắc câu nói này. Chúng ta đừng cho rằng là chúng ta chỉ chuyên được một lĩnh vực nào đó, chúng ta kiên trì làm thì chúng ta có thể chuyên trong mọi lĩnh vực

Hòa Thượng từng nói: *“**Bạn nói bạn độ chúng sanh mà cơm bạn còn không biết nấu**”*. Chúng ta nên có hiểu biết trong nhiều lĩnh vực để có thể phục vụ chúng sanh một cách tốt nhất. Chúng ta học Phật mà chúng ta cảm thấy nhàm chán thì chúng ta có thể qua Zoom niệm Phật online. Hôm qua, thời gian tôi niệm Phật một ngày bằng thời gian tôi niệm Phật ba tháng trước đó. Tôi đã tìm thấy cơ hội để mình tinh tấn hơn. Nếu chúng ta muốn người khác tinh tấn thì chúng ta đã cưỡng cầu. Hòa Thượng nói: *“**Chúng ta đừng quan tâm người khác có làm hay không, quan trọng là chúng ta phải thật làm**”*.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, đệ tử đã mang thai 5 tháng, con thường đi khám Bác sĩ, Bác sĩ nói trẻ đã bị nhiễm sắc thể dị thường, đứa trẻ sẽ không bình thường cả về thân thể và trí não. Rất nhiều người khuyên con nên bỏ bào thai? Làm thế nào để con bù đắp trọng tội này?”*.

Việc này rất khó, nghiệp nhân quả báo ở thế gian rất phức tạp. Cuộc sống của chúng ta đang yên lành, thuận tiện nhưng trong xã hội có rất nhiều người đang có cuộc sống bất như ý. Có người là cán bộ công chức, vị trí tương đối cao nhưng tự nhiên ông bị mù, họ còn rất nhiều hoài bão, ước mong chưa thực hiện. Chúng ta đừng mong là đôi mắt của chúng ta sẽ luôn sáng, tinh thần luôn minh mẫn, cơ thể của chúng ta sẽ không biết mệt mỏi. Tất cả chịu sự chi phối của vô thường. Ngoài sự vô thường, thân chúng ta là thân nghiệp báo nên thân chúng ta bị chi phối bởi thời gian, oan gia trái chủ, nghiệp báo chúng ta đã tạo nhiều đời nhiều kiếp. Ba cái búa này đang tàn phá chúng ta, làm thế nào để chúng ta an ổn, bình bình yên yên vượt qua? Người thế gian thường nói: *“**Người sống nhờ phước**”*. Người có nhiều phước thì họa sẽ trở nên ít, phước ít thì họa sẽ lớn.

Rất nhiều người cho rằng họ đang khỏe, nhiều tiền, làm sao họ có thể khổ được! Búa thời gian đang đốn ngã mọi thứ, vô thường không trừ một ai, oan gia trái chủ đang trực chờ, khi chúng ta phước mỏng dần, vượng khí suy tàn thì họ sẽ đến. Tội nghiệp chúng ta đã tạo trong nhiều đời, khi nhân duyên đủ thì chúng ta sẽ liền xuất hiện.

Hòa Thượng nói: *“**Chúng ta tưởng chúng ta chọc giận, ức hiếp người thì chúng ta có thể thoát được sao!**”*. Hiện tại, chúng ta có quyền lực, năng lực, tài lực, người khác không thể làm gì được chúng ta nhưng họ sẽ đầu thai làm con cháu chúng ta, oan gia sẽ đòi cho đến khi sạch nợ. Nhiều ông bà bị cháu phá tan sản nghiệp. Tốt nhất là chúng ta không nên tạo nên oan nghiệp, tích cực tạo phước cho dù việc thiện nhỏ nhưng chúng ta cũng tích cực làm. Việc ác dù rất nhỏ, dù là khởi tâm động niệm, chúng ta cũng không nên khởi, đây là chúng ta không để duyên ác nhỏ thành duyên ác lớn. Nếu nhiều duyên

ác nhỏ tạo thành duyên ác lớn thì những nhân ác trong quá khứ sẽ “ùn ùn” sinh sôi nảy nở.

Mọi người đều nói: “*Người sống nhờ phước*” nhưng chúng ta chỉ hưởng phước mà không tạo phước. Chúng ta rất thích hưởng tiện nghi nhưng chúng ta không biết công sức của những người đã tạo ra chúng. Để có một quốc gia hòa bình, thịnh trị như hiện nay, xương máu của nhiều thế hệ đã đổ xuống, nhưng hiện tại, chúng ta không tiếp nối xây đắp mà chúng ta chỉ “*tự tư tự lợi*”. Khi chúng ta bước vào một ngôi nhà khang trang, sạch đẹp chúng ta không biết ngôi nhà này là công sức của rất nhiều người xây dựng nên. Hiện tại, chúng ta tạo phước thì ít nhưng hưởng phước rất nhiều nên chúng ta không thể không gặp họa.

Hôm qua, tôi tặng 10 chậu cây bồ công anh cho một hội người mù; Sau khi tôi đi bấm huyết về, cho dù Bác sĩ dùng màng thực phẩm bó thuốc ở cổ và lưng nhưng tôi vẫn ngồi làm khoảng 70kg kim chi. Chúng ta phải làm những việc cụ thể để tích phước. Tiền của, vật chất là ngoại tài; năng lực, trí tuệ là nội tài; bổ thí nội tài thì sẽ có nhiều phước hơn bổ thí ngoại tài. Khi kết quả hình thành thì chúng ta cho rằng chúng ta kêu trời trời không thấu, gọi Phật, Phật không nghe!

Người Mẹ này đã mang thai 5 tháng, Bác sĩ chẩn đoán người Mẹ sẽ sinh ra quái thai, nếu người Mẹ biết toàn tâm toàn lực chuyển đổi ý niệm, tích cực làm việc thiện, khởi tâm động niệm đều vì người khác mà lo nghĩ thì “*quái thai*” cũng sẽ trở thành “*thánh thai*”. Nhiều người không may mắn gặp được Phật pháp nên họ được khuyên là nên phá bỏ cái thai. Thai nhi đến đời nợ mà chúng ta tìm cách bỏ thai thì thai nhi cũng sẽ tìm cách khác để đòi nợ! Nếu những người này được gặp Phật pháp thì chắc chắn họ sẽ được cứu giúp.

Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, khi chúng ta lâm chung, nếu chúng ta có chánh niệm hiện tiền thì chúng ta mới an toàn. Nếu hiện tại, chúng ta lơ là, chệnh mảng thì oan gia trái chủ cũng sẽ tìm đến. Sức khỏe, danh vọng ở thế gian này đều là hư ảo. Trên “*Kinh Kim Cang*” nói: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng, huyễn, bào, ảnh*”. Chúng ta biết tất cả đều là giả nên chúng ta mượn cái giả để nỗ lực làm, mượn cái giả để tạo ra cái thật.

Hòa Thượng nói: “*Khi hơi ấm còn trong tay, khi hơi thở còn trong thân tứ đại thì chúng ta hãy mau mau làm việc tốt*”. Khi chúng ta mất, chỉ sau 3 ngày thì cơ thể của chúng ta đã tan rã, bốc mùi. Nếu chúng ta không chuẩn bị trước, khi khó khăn đến, chúng ta mới đi tìm cầu sự giúp đỡ thì sẽ muộn. Chúng ta đừng nghĩ là mình đã có đủ phước báu mà chúng ta nên tạo phước báu dư thừa một chút. Nhiều gia đình, khi người con khoảng 7, 8 tuổi thì mắc bệnh và bị bại liệt, mù lòa, Cha Mẹ đau khổ, không hiểu tại sao! Đây đều là do nghiệp quả mà chúng ta đã tạo, thế gian này không có gì là bền chắc. Người sống nhờ phước nên chúng ta phải tích cực tạo phước. Chúng ta có phước thì tai ương lớn sẽ trở thành tai ương nhỏ.

Hòa Thượng nói: **“Việc này trong xã hội hiện đại có rất nhiều, theo quan điểm của Phật pháp thì đây là chúng sanh cộng nghiệp”**. Mấy năm trước, tôi nghe một người nói, khi họ vào bệnh viện thăm bệnh nhân, họ gửi xe mất khoảng 15 phút, hiện tại các bệnh viện đều rất đông. Người ngày nay chìm đắm trong *“tham, sân, si”*, ăn uống tùy tiện, đời sống hoang đường nên họ mang một thân bệnh.

Chúng ta không thể thoát khỏi cộng nghiệp. Chúng ta còn ở thế gian thì chúng ta vẫn phải cộng nghiệp cùng mọi người. Nơi tôi đang ở có rất nhiều các loại động vật, trong hồ nhỏ phía trước nhà tôi có rất nhiều ếch, chúng không thể sang nhà hàng xóm vì các nhà hàng xóm đều phun các loại thuốc độc hại. Ở đây, tôi cũng thường phải hít những loại thuốc độc hại đó, đây chính là cộng nghiệp.

Tôi tặng hàng xóm rau sạch nhưng khi họ trồng rau, họ vẫn phun thuốc trừ sâu, lai tạo các loại hoa để chúng trở nên dị thường, họ không nghĩ đến họ đang gây ô nhiễm môi trường, làm thay đổi bản chất của loài hoa. Tôi trồng rau sạch nhưng tôi vẫn phải đi mua lúa để ăn đây là tôi cộng nghiệp với mọi người. Ở đây, mọi người nói, ở đầu nguồn nước có hàng tấn vỏ chai thuốc trừ sâu. Trên Kinh Tỏ Sư Đại Đức nói: **“Thế gian này không phải là chốn dễ đùa, chúng ta phải mau mau tìm cách vượt thoát”**. Hòa Thượng nói: **“Đây không phải là nghiệp quả của một đời mà là kết quả của nhiều đời, nhiều kiếp kết thành”**.

Khi chúng ta nhìn thấy ác duyên, nghịch cảnh, chúng ta sẽ cảm thấy đau lòng nhưng tất cả đều có nhân duyên mật thiết với người trong cuộc, không có điều gì là vô duyên, vô cớ. Chúng ta tưởng rằng, một người đó không may mắn nhưng tất cả đều đúng người, đúng tội.

Hòa Thượng nói: **“Mọi khó khăn, chướng ngại đều là có nhân duyên mật thiết”**. Gần đây, trên thế giới có một vụ tai nạn máy bay, hầu hết mọi người đều bị chết nhưng vẫn có những người sống sót. Những người sống sót nên về tri ân ông bà, tổ tiên của họ! Đây là ở trong cộng nghiệp mà có biệt nghiệp.

Hòa Thượng nói: **“Người có duyên phận mới gặp nhau, nếu không có duyên phận thì cho dù gặp nhau trên đường chúng ta cũng không nhìn nhau”**. Hằng ngày, chúng ta đi trên đường, chúng ta gặp rất nhiều người nhưng vì họ và chúng ta không có duyên nên chúng ta không để ý, nếu chúng ta và họ có duyên thì sẽ nhìn thấy nhau.

Hòa Thượng nói: **“Trong nhà Phật nói rất rõ, con người trên thế gian đến với nhau do bốn nhân duyên rất sâu sắc, đó là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Trên thực tế mà nói, người và tất cả chúng sanh đều có bốn loại nhân duyên”**. Có người nói với một người rằng: **“Kiếp này tôi không trả được ân tình thì kiếp sau tôi sẽ tiếp tục trả”**. Chúng ta không nên hẹn nhau kiếp sau, như vậy rất phiền phức!

Ta và tất cả chúng sanh đều kết thành một trong bốn nhân duyên này, phần lớn mọi người đến là để đòi nợ. Nếu người con đến một gia đình để báo ân thì người con đó sẽ

không có những hiện tượng dị thường. Nếu người con đến để báo oán mà chúng ta tìm cách loại bỏ thì chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức hơn, oán sẽ chồng thêm oán. Nếu họ đến báo ân mà chúng ta dùng oán để đáp lại thì ân sẽ thành oán, việc này cũng rất phiền phức!

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta gặp khó khăn, chướng ngại, những việc bất đắc dĩ thì chúng ta phải tu phước, tích cực bổ cứu. Phương pháp tu phước rất nhiều nhưng phương pháp thù thắng nhất chính là giáo dục. Việc này không khó!”**. Chúng ta mở một trường học thì tương đối khó, nếu chúng ta thuê một ngôi trường thì dễ dàng hơn. Hiện tại, chúng ta đã giáo dục được những đứa trẻ ngoan ngoãn, nhiều người nói, nếu muốn con ngoan thì nên gửi con học ở các trường trong hệ thống của chúng ta. Làm giáo dục là công việc tạo ra phước đức. Ngày trước, khi chúng ta mới bắt đầu làm, chúng ta gặp rất nhiều khó khăn, nhiều người, đặc biệt là những người học Phật thường chướng ngại chúng ta. Có người nói rằng, tôi làm giáo dục là xen tạp; họ bảo những người xung quanh đừng mời tôi đi chia sẻ để tôi ở nhà niệm Phật cầu vãng sanh. Sau một thời gian đi ra ngoài làm giáo dục, hiện tại, tôi đã rút dần về để niệm Phật cầu vãng sanh. Tôi xây dựng Zoom niệm Phật chính là để nhắc nhở mình niệm Phật!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải tích cực tu phước, tích phước, tiêc phước”**. Chúng ta tu phước không phải để chúng ta hưởng trong cuộc sống hằng ngày mà để khi lâm chung chúng ta ít bệnh khổ, chúng ta tinh tảo niệm Phật, chúng ta có cơ hội để vãng sanh. Nếu chúng ta bị bệnh khổ thì khi lâm chung, chúng ta sẽ không thể thờ, không thể niệm Phật được. Tôi đã từng trải qua giai đoạn không thể thờ, nếu chúng ta trải qua giai đoạn đó chúng ta sẽ trân quý thân mạng này, chúng ta sẽ dùng sinh mạng này để làm những việc cần làm. Khi lâm chung mà chúng ta bị bệnh khổ tấn công thì chúng ta sẽ không làm được gì. Tôi bị bệnh khổ một thời gian dài, khi đó, tôi không thể chạm vào nước, khó thở, đứng không vững, nếu không có sự kiên cường, nỗ lực thì tôi đã không thể vượt qua.

Hòa Thượng dạy chúng ta sám hối nghiệp chướng, niệm Phật. Sám hối nghiệp chướng là chúng ta phải chân thật chuyển đổi tâm, chân thật hối cải và phải thật làm. Thời gian bị bệnh, gần như ngày nào tôi cũng đi phóng sanh, có ngày tôi phóng sanh 3 lần. Ngày nào, nếu sau khi đi phóng sanh mà tôi vẫn cảm thấy bất an thì tôi tiếp tục đi phóng sanh vì tôi sợ rằng, ngày mai, có thể mình không còn cơ hội để làm nữa! Tôi đã dần dần chuyển được nghiệp. Chúng ta chưa nỗ lực tu hành nên công phu của chúng ta chưa có lực. Chúng ta phải nỗ lực như Hòa Thượng dạy: **“Chúng ta phải tinh tấn, dũng mãnh một cách đặc biệt!”**.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!